

DÜŞÜŞ

Yine her günkü gibi sahil kenarında yürüyordum. Yol kenarında tekerlekli sandalyesinde bir adam gördüm. Adma denize çok yakın duruyor hiç hareket etmeden karşıya bakıyordu. Biraz arkada ki bankta da bir teyze oturuyordu. Sanırım ya bu amcanın bakıcısı ya da hanımı filandı. Teyzenin yanındaki banka oturmaya karar verip ona doğru ilerledim, ama bana öyle bir ters bakış attı ki, korkumdan hiçbir şey diyemeden önünden geçip gittim. Suratımın kıpkırmızı kesildiğini fark edebiliyordum.

Alt tarafı yanına oturacak ve muhabbet edecektim. Anlamadığım şey onlara yaklaşmamın nedne bu kadar zor olduğuydu. Neyse artık daha ötelerindeki banka oturmuşum. Oradan bir teyzeye, bir amcaya bakıyordum.

Fazla zaman geçmemiştir ki, amca elini kaldırdı, teyze onun elini görünce ayağa kalkıp ona doğru gitti. Ben de gayri ihtiyari teyzeyle beraber ayağa kalkmışım, ama bir süre öylece kaldım. Dönüp bir süre bana bakakaldı. Sonra omuzlarını silkip amcaya doğru yürümeye devam etti. Amcanın yanına varınca, oona doğru eğilip bir şeyler konuştu. Sonra da amcanın tekerlekli sandalyesini sürüp onu götrüdü. Ben de biraz ayakta kaldıktan sonra ancak oturabildim.

Onların gidişini izledikten sonra, bende biraz daha sahilde dolaşmaya karar verdim. Ama canım sıkıldı ve eve döndüm. Eşim erken gelmemden ötürü şaşırıldı. Biraz kızar gibi de oldu haliyle. Ama ben ses etmedim, bir şeyler uydurarak durumu geçiştirdim.

Ertesi sabah işe gitmek için yine erkenden yola koyuldum. Ben işe giderken, amcayla teyze de bir binadan çıkıyordu. Onların burada olduklarını –yani yaşadıklarını- nasıl olmuşta daha önce fark edememişim! Bu şaşkınlıkla nasıl bittiğini anlayamadan, yine erken biten işimin çıkışında, kendimi yine sahil kenarında bulmuşum.

Orada sahil kenarında amcayı ve teyzeyi yine gördüm. Teyze amcaya yanında getirdiği bir şeyleri yediriyordu. Amca surat ifadesini hiç bozmadan önüne bakarak kendine verilenleri tüketmekle yetiniyordu. Sadece ben ise daha önceki gibi, az uzaktaki bir banka oturmuş onları izliyordum. Bundan ne anlıyorum bilmiyordum. Sadece kendime hakim olamıyordum. Bu merak beni sürekli onların dibine getiriyordu. Özellikle yaşlı amca benim merakımı cezbediyordu. Onunla nedense çok konuşmak istiyordum. Bana hiç bakmamış, benim farkımda bile değildi ve ayrıca çok sert bir duruşu vardı. Belki, ‘en azından teyzeyle konuşabilirim’ diye düşünüyordum. Ama o da çok sert bakıyordu. Onların neden bu kadar sert ve ters olduklarını anlamıyordum.

Teyze amcaya elindekileri yedirip, üstünü temizledikten sonra, onu tekrar denizin kenarına götürdü. Sonra kendisi de eski yerine geri oturdu ve sadece nefes alarak pozisyonunu aldı. Ben de pozisyonumu almışım ve bir yarım saat kadar da orada oturmaya devam ettim. Ara sıra teyze bana da bakıyordu. Ben o baktığında kızararak, utancımın başımı beri yana çeviriyordum. Daha sonra aklıma bir fikir geldi.

Onlara oradan ayrılmasına tahminen yarım saat kala, ayağa kalktım ve yavaş yavaş eve doğru gidiyormuş gibi yaptım. Bilerek ağırdan aldım. Onlar da yarım saat sonra aynı yoldan geleceklerdi çünkü. Ben de onlara hissettirmeden takip edebilecektim böylece. Bir ara, bir sokak köşesinden bakıp geliyorlar mı diye kontrol ettim. Geldiklerini görene kadar da bekledim. Geldiklerini görünce de sokakta onların binasının karşısındaki bir binanın açık kapısından içeri süzülüp beklemeye koyuldum. Şimdi engelliler için yapılmış parke yoldan geçtiler ve binaya girdiler.

Hemen bulunduğum yerden fırladım ve onların girdiği binaya yöneldim. Sağımı solumu iyice kontrol ettim. Daha sonra içerden görünmeyecek şekilde basamakların sağ kenarından merdivenleri tırmandım. Binanın içine başımı biraz uzatıp baktım kimse yoktu. İçeri doğru yavaşça adımımı attım. İçerisi gittikçe karanlıklaşıyordu. Sadece asansörün ışıkları görünüyordu. 3. Kata çıkılmıştı asansörle en son. Asansörle çıkmaktansa merdivenlerden çıkmayı tercih ettim. Yolumu aydınlatması için çakmağımı çıkardım ve yaktım. Ses çıkarmamak için ayak uçlarıma basarak merdivenleri çıktım.

2. kata geldiğimde heyecanım doruktaydı. Yavaş yavaş 3. kata doğru çıkmaya koyuldum. Her bir basamağı atladığımda, drin bir nefes alıyordum. Bu basamaklar bitmeyecek gibiydi. Bir asır gibi gelmişti o an bana.

Merdiven sonuna geldiğimde ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. O an geri idönmeyi bile düşündüm ama bu saatten sonra geri dönülmesi zordu artık. Çakmağımı söndürüp öylece durdum. Bir karar vermeye çalışıyordum. Oraya kadar gelmişim ama, sahilde konuşmadığım bu insanlarla burada nasıl konuşacaktım? Üstelik bir de onları buraya kadar takip etmişim. O an kesinlikle geri dönmem gerektiğine karar verdim. Elimi hemen çakmağıma attım.

Çakmağımı ateşlememle kapının açılması ve yaşlı kadının “bizi rahat bırak!” diye haykırması bir oldu. bu haykırış üzerine yürüyerek çıktığım merdivenleri yuvarlanarak indim ve 2.kata kadar gelmişim. O sıra ışıkların yandığını ve orada bilincimi yitirdiğimi hatırlıyorum.

Yaşlı teyzenin komşuları hemen ambulansı çağırılmışlar. Orada hemen bayılıp kalıvermişim. Ambulans gelene kadar kimse dokunmamış bana. O yaşlı teyze ve amca gelmemişler ama komşularından yaşlı bir teyze benimle hastaneye kadar gelmişti. Ayrıca eşime de haber verilmişti ve o da gelmişti. Onun bana kızacağını düşünmüştüm ama hiç te öyle olmadı. Bana çok sevecen davranmıştı.

Amca ile teyzeye gelince. Amca emekli bir albaymış ve yıllar önce, aynen benim gibi merdivenlerden düşerek belden altı felç olmuş. Teyze ise eski bir hemşireymiş. Bunların hepsini, bana orada ne işim olduğunu soran komşu teyzeden öğrendim. Böylece yaşlı amcaya ne olduğunu ve onun kim olduğunu öğrenmiş oldum. Her sabah eşimle sahil kenarına gidiyorum ve artık onlarla konuşabiliyor ve onları anlıyordum. Ve en iyisi artık onların sevecenliklerini görebiliyordum...

